

ŠE VEDNO ČAKAMO!

Parada ponosa, 4. 6. 2011

Teden Parade ponosa, 28. 5. – 4. 6. 2011

Pred 10 leti smo s pohodom proti homofobiji zahtevali **Obvoznico mimo nestrpnosti**. Legitimna zahteva je naletela na gluha ušesa zaposlenih v državnih organih, ki imajo dolžnost ukrepi proti diskriminaciji. Oglasil se je le varuh človekovih pravic, Matjaž Hanžek, ki je obsodil zavrnitev vstopa v lokal »Cafe Galerija« gejevskim pesnikoma Branetu Mozetiču in Jeanu Paulu Daoustu.

Na Paradi ponosa 2004 se je zdelo, da **Poroka bo!** V vladni postopek je bil namreč vložen predlog zakona o istospolni partnerski skupnosti, ki je vključeval enake pravice in dolžnosti, kot jih imajo raznospolni partnerji, razen posvojitve otrok. Nova, desnosredinska vlada je jeseni leta 2004 zavrgla predlog *Zakona o istospolni partnerski skupnosti* in brez pravega dialoga s ciljno skupino oblikovala novo »rešitev«.

Junija 2005 je državni zbor potrdil *Zakon o registraciji istospolne partnerske skupnosti* (ZRIPS) in uzakonil geslo 5. Parade ponosa **Registracija je diskriminacija!**

Lani smo čakali na sprejetje prvotnega predloga družinskega zakonika, ki je prinašal enakopravno obravnavanje različnih družinskih oblik in partnerstev. Čeprav nam je bilo že lani **Dovolj čakanja!** Letos je zakonik zamenjala kompromisna različica, ki ohranja diskriminacijo istospolno usmerjenih. A kot kaže, tudi ta ne bo sprejeta. Zato **Še vedno čakamo!** Aktivno in glasno!

Sprejem ustrezne zakonodaje sam po sebi ne zagotavlja enakopravne obravnave. Poskrbeti je treba tudi za njeno ustrezno uveljavljanje. Hkrati pa je treba ozaveščati različne javnosti o nesprejemljivosti konceptov nenaravnosti, medikalizacije, neenakopravnosti in žalitev istospolno usmerjenih, ki so se reproducirali v razpravi o

predlogu družinskega zakonika v Državnem zboru. Družinski zakonik je tako služil in še vedno služi kot poligon za nestrpen diskurz do istospolno usmerjenih. Nestrpnost, sovraštvo in sovražni govor pa so prepogosto zaviti v celofan svobode govora.

Tovrstni koncepti se širijo tudi v druge javne sfere, kot so npr. spletni forumu, ki naj bi vsaki posameznici in posamezniku omogočali vključitev v argumentirano in svobodno javno razpravo. Zaradi izkrivljenega razumevanja svobode govora in anonimnosti pa so postali forumi za izražanje nestrpnosti, sovraštva in tudi sovražnega govora.

Nestrpni in sovražni diskurzi nimajo samo simbolnega pomena, saj se prevajajo v konkretne mehanizme diskriminacije, zatiranja in nasilja. Tako je npr. v šolskem sistemu molk še vedno prevladujoče način (ne)obravnavanja homoseksualnosti, biseksualnosti, transpolnosti in transeksualnosti, čeprav šolski kurikulum predvideva nasprotno. Žaljevka »peder« pa pri šolskih delavcih/delavkah v večini primerov ne izzove nikakršne reakcije. Molk ni rešitev. Šolajoče se mlade le potiska v stisko, nevidnost in odpira vrata za homofobično nasilje in diskriminacijo.

Nestrpni in sovražni diskurzi upravičujejo tudi fizično nasilje nad geji, lezbijkami, biseksualnimi, trans in queer osebami. V začetku maja sta namreč dva mladeniča v bližini železniške postaje v Ljubljani verbalno in fizično napadla italijanskega gejevskega aktivista, ki je utrpel hude poškodbe.

Še vedno čakamo! Naj teorijo končno nadomesti praksa tudi pri sledenju in udejanjanju konceptov človekovih pravic, ki veljajo za vse. VSI ljudje se rodijo s človeškim dostojanstvom in imajo enake in neodtujljive pravice, ki so temelj svobode in pravičnosti v družbi. Pravice lezbijk, gejev, biseksualnih, transpolnih, interseksualnih in queer oseb spadajo mednje, njihovo zanemarjanje pa ustvarja drugorazredne državljane, kar je nedopustno in nesprejemljivo.